

насялъ всѣки день по малко да яде въ училището.

Единъ пѣтъ, два пѣти, но на третия пѣтъ, дѣдо Димо улавя крадеца въ избата. Съ торбичката на рамо, завежда го при учителя му. Горкия Боянъ цѣлъ потънжлъ въ срамъ! Не стига това, но го и наказахъ. Отъ тогава вече не крадѣше отъ чуждитѣ сливи, а ядѣше само отъ тѣхнитѣ.

МЛАДИТѢ МУЗИКАНТИ.

Пенчо Димитровъ има двѣ сестричета: по голѣмата се казва Стефанка, а другата—Златка. Всичкитѣ ходятъ на училището. Тѣ сж едни отъ трудолюбивитѣ ученици. Когато се върнжтъ въ къщи, първата имъ работа е да си научжтъ урока, да си испишжтъ писменнитѣ работи и слѣдъ това се залавятъ за играта. Най обичната имъ игра е „музика“.

Погледнѣте Пенча какъ нарамилъ крината за тѣпанъ, а голѣмата лъжица за тукмакъ; Стефанка дръпнжла стѣргалото за цигулка и дилафа (машата) за лжкъ; а Златка взела винената хуния за трѣба и свирѣжтъ ли, свирѣжтъ! . . . . Който не ги чуе, само той не си затуля ушитѣ. На младитѣ музиканти тѣзи игра е много обична; за това колкото повече игражтъ, Пенчо все повече и повече удря лъжицата о крината и малко остава да ъж счупи. Анка дърпа дилафа, ту на горѣ, ту на долу, колкото ъж сила държи; а Златка се надува съ хунията и си напѣва странитѣ, като нѣкой старъ тѣпанаръ.